

HOGARTH. STROLLING PLAYERS REHEARSING IN A BARN.

rauw en subtiel, grof en verfijnd, spitsvondig en brutaal, wrang en spiritueel — doch nooit innig, teeder en onbevangen. Hij was zijn tijd niet vooruit. Hij was niet de Sterne, doch de Fielding van het penseel en de graveerstift.

En zooals nu eenmaal het vernuft van het verstand alleen spoedig valsch vernuft wordt, zoo zijn er in zijn comedies en drama's juist ook wat de verbeelding aangaat, fouten aan te wijzen, fouten van een te veel of te weinig. Maar meestal van een te veel.

Nemen we, om te beginnen, maar eens de drama-series, de Bilder Ohne Worte.

Terecht heeft Meyer Gräfe in zijn studie, (die vol gezochtheden en critische sofismen is, doch ook aardige opmerkingen bevat) gezegd dat Hogarth's eerste gravures vooral echte volkskunst zijn, waarbij het eenige doel is

zoo zakelijk mogelijk aan te toonen wat geschiedt op een bepaald oogenblik en een bepaalde plaats. Hij voegt er aan toe, dat het natuurlijk al te naief zou zijn aan te nemen, dat alles werkelijk zoo geschiedde wat op die prenten voorkomt, dat de menschen werkelijk zóó onverholven hun harts-tochten volgden en bij alle gelegenheden zoo weinig omzichtig te werk gingen. Hogarth legde, teneinde in een klein bestek de grootst mogelijke mate van veelbeteekenende feiten te geven, beslag op alle mogelijkheden, uitersten van mogelijkheid. Hij buitte elk gegeven, dat hij aannam, volkomen uit, bekeek het van alle zijden, keerde het onderstboven en binnenstbuiten, spreidde het uit — klopte er alle stof uit die het maar inhield.

Dit is een gedaante van het klassieke,